

בס"ד. יום שמחת תורה התשמ"ב

9 להבין ענין שמחת תורה, ויודעים הדיוקים בזה (במאמר ד"ה זה דכ"ק מו"ח אדמו"ר), מה שאופן השמחה (דשמחת תורה) הוא שלוקחים ספר

חורה כמו שהיא כרוכה ומכוסה במפה ומקיפים עמה את שולחן הקריאה, ואחרי שמסבבין את שולחן הקריאה מקדין עם החורה. דעם היות שמחת

כתבי כי היא תכמתכם ובינתכם גו', מ"מ אופן השמחה דשמחת

היא לא ע"י לימוד ועיון. הבנה והשגה שבראש, כ"א ע"י ריקוד

ברגלים דוקא. וענין זה (דשמחת שייכת לרגלים דוקא) הוא לא רק בנוגע

להארס (שהשמחה היא ע"י ריקוד ברגלים דוקא) אלא גם בנוגע להתורה.

שהרי השמחה (דשמחת) היא מה שישאל שמחים עם אותיות התורה.

כמובן מזה שאופן השמחה היא שמקיפים עם הסי"ן את שולחן

הקריאה אשר שם קוראים בכל השנה באותיות התורה, ויודעי בענין

ד' הכתיבות טנת"א שבתורה שאותיות התורה הם דרגא הכי תחתונה

שבה, כתי' רגלים דתורה. וענין זה (שהשמחה היא באותיות התורה)

מוכן גם מהירודעי דזה שקורין יום זה בשם שמחת תורה הוא,

לפי שמסיימין בו התורה וראוי לשמוח בסיומה, שהרי זה שמסיימין

וגומרים התורה (כיום זה) הוא שאו מסיימין וגומרים הקריאה באותיות התורה.

דבענין הבנת והשגת התורה אין שייך כלל סיום וגמר, כיון שארוכה

מארץ מדה ורחבה מני ים, וכתיב, ועלמות אין מספר אלו הלכות. והגם

שההלכות שנתגלו כבר, הם במספר מסויים, ששים המה מלכות, אלו

ששים מסכתות ושמונים פלגשים אלן שמונים ברייתות, הרי אין קץ

ותכלית כלל לההלכות שמתחדשים. שגם הם ניתנו בסני, כמאמרי:

- 1) דשנת תשי"ז (סה"ס התשי"ז ע' 40). וראה גם ד"ה זה תש"ח (נדפס בסה"ס מלקט ח"א ע' רנט) ובתוספת שם.
- 2) ואחתנו ד' ג'.
- 3) לקריאת הוספת לויקרא נג, ה. שרש מצות החפלה להצ"צ רפ"ב (דרמ"צ קלג, א). ובכ"מ.
- 4) טור ארי"ח סתור"ס וכרמ"א שם. וראה בהנכסן בלקי"ש חו"ד ע' 157 הערה 14. וראה גם זח"ג רנו, ריש ע"ב. תקו"ז הכ"א (נו, סע"א).
- 5) איוב י"א, ט.
- 6) שה"ש ג, ת.
- 7) כ"ה בחו"א ר"פ שמת. לקריאת שה"ש ד"ה ששים המה (לח, ב, לט, ג). ובכ"מ. ובלקרי"ת שם (מ, ב): "ועלמות קאי על הלכות היינו מירות האמוראים. ולשון מורש שיר השירים רבה נפ"י ט (ב) ועלמות אין מספר אין קץ לתוספת".
- 8) שהש"ר שם. — בשהש"ר שם: אלו שמונים פושיות שבתורה כותים. אכל כ"ה (בייתות) בהנכסן ביערה שלפני זה. ובכ"מ. וראה ג"כ רד"ל לשהש"ר שם.
- 9) ראה ה"ל ח"ת לאורה"ז פ"א ס"ה. וש"ג.
- 10) ראה מגילה יט, ב. וירושלמי פאה פ"ב ה"ד. שמור"ר רפמ"ז. ויק"ר רפכ"ב. הנסמן בלקי"ש חו"ד ע' 252 הערות 20-21.

2) ונקודת הכאור בזה הוא, דקרב ורחוק קאי על צדיקים ובעלי תשובה.

וכמ"ש, שלום שלום לרחוק ולקרב, וידועי שלום לקרב קאי על צדיקים, ושלום לרחוק קאי על בעלי תשובה, לרחוק שנעשה קרובי. ועיי' התשובה, קירוב שלאחי הריחוק, הנה עיי' דוקא ממשכים מבחינה עליונה יותר, בחינת רחוק (שלמעלה מהשתלשלות), בחינת העלם שאינו במציאות. ולכן במקום שבעלי תשובה עומד אין צדיקים גמורין יכולין לעמוד בחי' דהגם שגם בצדיקים יש עבודת התשובה, שהרי תשובה היא מצוה (לכל אחד ואחת) יש לומר, דמעלת התשובה היא שתשובה היא בדרך דילוג, וענין זה הוא בתשובה כפשוטה, דנאשר עשיית התשובה היא מפני שתצו לעשות תשובה, התשובה שלו היא בסדר ותרגום, וענין דהילוג שבחשובה הוא בעיקר בתשובה כפשוטה, כאלו שהיו תחלה במקום רחוק. והגם שגם אצל צדיקים יש הגוש הריחוק, שהיה גם אצלם יש ההתבוננות (ברוממות האל ית') בשפלות האדם, ומהי מובן, והנגש הריחוק שמצד התבוננותו אינו בערך להרגש היחוק דרעני ומ עובד את ה' אלוקי. ומכיון שהבעלי תשובה היו (תחלה) במקום רחוק ביותר, למטה מטה יותר, לכן עבודתם היא בחוקי יותר און מיט א שטורעם, בחילא יתידי, ועיי' הם מגיעים למקום נעלה ביותר, ובפרט לפי תורת האריות הידועה, דזה שאדם צריך לדצ"ח הוא לפי שהנציצות שבדצ"ח הם נעלים יותר מהנציצות שבמדבר, דכל הגבוה גבוה ביותר כשהוא יורד הוא יורד למטה מטה ביותר. שמה מובן במכ"ש, בנוגע להענינים (עביוות) שעליהם הוא ענין התשובה כפשוטה שהנציצות שבהם הם גבוהים ביותר, שלכן ירדו למטה מטה ביותר. דזה גם מהטעמים על זה שחשובה כפשוטה היא בכחות הפנימיים והנעלמים שבנפש, עד לקלא פנימאה ולא אשתמעני, כי בכדי לברר ולהעלות

- 16 ישעי נג יפ.
- 17 לקי"ת דרוש'ם לשמע"צ דיה ביהושמע"צ גי שמאלו כו' כ"ד ואילן (פג, ד אילן).
- 18 ראה ברכת לר' ב.
- 19 (מכ"ס) הלי תשובה פ"ז ה"ד, מברכות ספ.
- 20 ראה גם דיה שובה ישראל גי' ההשמי"א כ"ד ואילן, ובהנסמן שם בדעה 39 (סה"מ מלוקט ח"ג ע"ז).
- 21 ראה דיה ביהושמע"צ התשי"מ ס"ה (סה"מ מלוקט ח"א ע"י שפח), ובהנסמן שם בדעה 66.
- 22 רמ"א אר"ח סע"ה ס"א, שריע אודיו שם.
- 23 רמ"י ח"ב, ס.
- 24 ראה זה"א כפ"ט, ב.
- 25 ל"ת וסי' הליקוט'ם להארוזיל ע"י עקב ת, ג. וראה ח"א בשלח סה, ד ואילן.
- 26 (סה"מ מלוקט ח"ב ע"י קס"ט).
- 27 ראה גם דיה נתה לראון התשלוי ס"ח (סה"מ מלוקט ח"א ע"י קצ"ב).
- 28 ראה באוכוה דיה שופר של ריה היחשיב (נדפס בסה"מ היחשיב בחלהו), ובכ"מ.

כל מה שחלמידי ותיק עחדי לחדיד ניתן למשה מסיני דמזה מובן בפשוטות, וזה שבשמח"ת מסיימם וגומרים התורה הוא שמסיימם או רק את אותיות התורה. ויתירה מהו בענין קריאת התורה אינו נוגע בהבנה וההשגה, שהרי גם הארץ שלא ידע מאי קאמר עולה לתורה ומברך ברכת התורה, שמכל זה מובן שהשמחה שעושים (בשמח"ת) לגמרה של תורה היא השמחה באותיות התורה, בחי' רגלים תורה, שלכן גם באדם השמחה היא בריקוד בגולם דוקא, גם צריך להבין כמו שמדייק שם במאמר שלפני זה (יהי) מה שקבע שמח"ת בשמע"צ, דלכאורה הי' צריך לעשות שמח"ת בחג השבועות וזמן מתן תורתנו, ולמה עושין שמח"ת בשמע"צ.

1) (ב) והנה דיוק זה (מה שעושים שמח"ת בשמע"צ ולא בחגה"ש) בא במאמר הג"ל בהמשך, לזה שמדייק שם לפני זה, מה שבשמע"צ כתיב ביום השמיני עצרת תהי' לכם, והרי כל החגים ומועדים (וכן כל התורה ומצוות) ניתנו לישראל, ולמה בהג' דשמע"צ דוקא אומר לכם, מהו החידוש דשמע"צ על כל החגים ומועדים. ומביא על זה, דאיתה במדרשי' ראי' היתה העצרת של חג שהיא רחוקה חמשים יום כנגד העצרת של פסח, ויש לומר, דבזה שמביא מדרש זה שבאנוי' היתה עצרת של חג שהיא רחוקה חמשים יום כמו עצרת של פסח, מהחוק יותר הדיקן (שמביא לאח"י) מה שעושים שמח"ת בשמע"צ, דלכאורה הי' צריך לעשות שמח"ת בחגה"ש, כי מדרש זה מובן שגם שמע"צ גופא הוא דוגמת חגה"ש (עצרת של פסח), ועפ"י אינו מובן ביותר, מה שקבעו שמח"ת בשמע"צ דוקא ולא בחגה"ש, ומבאר במדרשי' הטעם על זה שעצרת של חג אינה רחוקה חמשים יום, כי עיי' שהן יוצאין מן הקיץ לחורף לית בינוייהו דיילון ויתון. משל למה הדבר דומה למלך שהיו לו בנות הרבה, מהן נשואות במקום קרוב ומהן נשואות למקום רחוק, יום אחד באו כולן לשאול שלום המלך אביהם, אמר המלך אלו נשואות במקום קרוב איך בעונתן למיול ולמית'. ואילין נשואות במקום רחוק לית בעונתן, למיול ולמית', עד דאינון כולן אצלי הכא נעבד כולן חד יו"ט ונחוי עמו, כך עצרת של פסח, עד דאינון נפקין מהחורף לקיץ אמר הקב"ה אית בימא למיול ולמית', אבל עצרת של חג עיי' שהן יוצאין מהקיץ לחורף כו', אמר הקב"ה לית בימא למיול ולמית', אלא עד דאינון הכא נעבד כולן חד יו"ט ונחוי לפיכך משה מזהיר את ישראל ביום השמיני (עצרת תהי' לכם).

- 11 הלי' היה לאהר"ן פ"ג סי"ב יג, וש"י.
- 12 ד"ה ביום השמיני עצרת התשי"ו (סה"מ שם ס"ע 34), וראה גם ד"ה ביהושמע"צ היחשיב סוף ס"א (סה"מ מלוקט ח"א ע"י סט), וש"י.
- 13 פניחס כ"ט, לה.
- 14 שהש"ר פ"ז, ב (ב).
- 15 הלשון כאן נעקב מר"ה ביהושמע"צ תשי"ז ספ, ובושהש"ר שם הוא כשינויים קלים.

ניצוצות אלו שגבוהים ביותר ונפלו למטה ביותר, הוא דוקא ע"י בחות הפנימיים והעלמיים בחינת העלם שאינו במציאות.

3) וזהו משל למה הדבר דומה למלך שהיו לו בנות הרבה, מהן נשואות במקום קרוב ומהן נשואות למקום רחוק, בנות הן השמות המלכותיות בנוף והבנות הן הנשואות. דענין ירדת הנשמות למטה להחלבת בנוף הוא בכדי לעשות לו ית' ירדה בתחתונים, ע"י קיום החומ"צ, מתחיל ממצוה הראשונה פרו ורבו ומלאו את הארץ וככוהוהו, ענין פרו ורבו ברחמינות (חוספת אור כר' ע"י העבודה החומ"צ בכליו), וגם ענין פרו ורבו בפשוטו לשבת יצרה"י, שע"י נעשה העולם דירה לו ית'. וזהו"ע בנות נשואות דענין הנשואין הוא בשביל פרידני ברוחניות ובגשמיות, שיהי' המסכת וגילוי כח הא"ס למטה"י, אלא שבוה גופא, יש נשואות במקום קרוב, והי"ע עבודת הצדיקים העוסקים בתומ"צ, ויש נשואות למקום רחוק, והי"ע עבודת הבורים שבדברי הרשות ובפרט עבודת התשובה"י. וזהו שאומר שהנשואות במקום קרוב אית בעונתן למיול ולמתי, משא"כ הנשואות למקום רחוק לית בעונתן למיול ולמתי, והצדיקים, כיון שלא ירדו למטה כ"כ ומצאם במקום קרוב, לכן אין צורך בזה השתולות מיוחדת ונריות מיוחדת, וזה יכול לקחת זמן (אית בעונתן), היינו שעבודתם היא בסדר והדרגה, משא"כ הבעלי תשובה, כיון שירדו למטה ביותר והיו במקום רחוק, ועד שגם לאחר התשובה יש חשש שיחזרו לסודם חז"י, לכן צריך בזה השתולות ונריות וא"א לחכות (לית בעונתן), היינו שעבודתם היא בדרך דילוג דוקא למעלה מסדר והדרגה, וגם בנוגע לזמן כפשוטו הרי עבודת החשובה היא בשעתא חדא ובריגעא חדא, קונה עולמו בשעה אחתי.

והגם דזה שבעלי תשובה צריכים להשתולות ונריות מיוחדת הוא מצד החסרון שבהם, לפי שהיו במקום רחוק (וא"א לחכות, לית בעונתן), מ"מ, הגה זה גופא (שהיו במקום רחוק), מעורר אצלם גם ענין הירחוק.

- (28) סודי להבין ענין שמח"ת הנ"ל (סודי"ה החש"י ע' 47).
- (29) תניא פל"ז (מס' ספ"א), ובבב"ב.
- (30) בראשית א, כח.
- (31) לקרי"ה שה"ש לח, ריש ע"ד.
- (32) ישע"י מה, י"ח.
- (33) שלכן לא חקנו ברבה על הקידושין (ראב"ד לק"ש אה האשה), כבשאר מצוות — כי קידושין ונשואין הם בעיקרם רק הקדמה והכנה להעיקר והתחלת שבא אח"כ ע"י קיום מצות פרי"ו — ראה רא"ש כתובות פ"א סי"ב.
- (34) ראה לקרי"ה שה"ש שם, שם ל"ט, ר' אילן. ד"ה כל הנגה תודיב (סודי"ה תודיב ע' קל). סודי"ה חופ"ז סי' ע וכו' ואילן.
- (35) ראה לקרי"ה ואח"כ ט, ד, ד"ה מיס רביס תול"ז פ' רא (ע' ודל), ד"ה ביהושע"ע עזרי"ה (הא' — ס"ע לג ואילן), ועוד.
- (36) וחי"א קכ"ט, א.

למעליהם, והצדיקים שהיו במקום קרוב, עבודתם היא בבחנת הקרובים שבנפש (כחות הגלויים), וגם העבודה עצמה העלי שלהם בכל יום ויום (ובכל יום יום צריך להיות מעלין בקודש"י), היא בקיוב, בסדר והדרגה (היינו שכל דרגא ודרגא היא בערך וקיוב להדרגא שהיו בה תחלה), וגם במקום (ובבחניה שלמעלה) שמגיעים לשם ע"י עבודתם הוא בחינת מקום קרוב, העלם שישנו במציאות, משא"כ הבעלי תשובה שהיו במקום רחוק, עבודתם היא בבחנת התחוקים והעלמים שבנפש עד לכחות העצמיים, כי זה שהיו תחלה במקום רחוק, הגה ריחוק זה מעורר את הכחות הרחוקים שבנפש, וגם לעבודה גופא (העלי שלהם) היא בריחוק ורחוק גדילוג שלא בסדר והדרגה (היינו שהדרגא שעולגם בה היא בריחוק ושלא בערך כלל לגבי הדרגות שהיו בה תחלה), וגם המקום (ובחניה שלמעלה) שמגיעים לשם הוא בחינת מקום רחוק, העלם שאינו במציאות.

5) (ה) וזהו החילוק שבין עצרת של פסח (עצרת של פסח) ה"ע מתן תורה (דלוחות הראשונות) שבהמשך ליציאת מצרים, בהוציא את העם ממצרים העבדון את האלקים על הנה הוה"י, עבודת הצדיקים, דישאל היו או (בעת יצי"מ) בבחינת צדיקים, כמו שעשה האלקים את האדם ישירי, ולכן, כל הענינים שמציי"מ עד מ"ת הם כמו בסדר והדרגה, בתחלה הוציאה מצרים, אח"כ הימים וספרה"ע שהם מ"ט שער קדושה וגם שער הנגי"ן כמו ששייך למ"ט השערים, ועד להמשכת שער הנגי"ן כמו שהוא בפני עצמו, כמבאר בהדרושים דמ"ת"י, משא"כ עצרת של ח"ב בא בהמשך להתשובה דחודש אלול, ימי הסליחות ר"ה עשי"ת ויוה"כ"פ, והגם מה שהשמחה דשמח"ת (שקבעו בשמע"צ) היא על לוחות השניות שניתנו ביוה"כ"פ"י, ענין החשובה, והנה גם הטעם על גודל השמחה שבשמע"צ ושמח"ת, כי ענין החשובה הוא שלום לרחוק שנעשה קרוב, והשמחה דקרוב שלאחרי הירחוק היא שמחה גדולה ביותר.

6) (ו) וזהו גם מה שבעצרת של פסח יוצאים מחרוף לקיץ ובעצרת של חג יוצאים מקיץ לחורף, דזה שההליכה בימי החורף היא קשה יותר מבימי הקיץ הוא לפי שכן הוא ברוחניות הענינים (כמו כל הענינים שבגשמיות שנשתלשלו

- (38) ראה ברובות כח, א, וש"י.
- (39) בכמה מהענינים הבאים להלן — ראה ד"ה לה"ע שמח"ת הנ"ל שם.
- (40) שמות ג, יב.
- (41) לשון הכתוב — קהלה ז, כט.
- (42) ראה לקרי"ה במדבר יב, א ואילן.
- (43) ראה תנתי"ב, ב במשנה ובפרש"י שם, גמרא שם ב, ב.
- (44) ד"ה ביהושע"ע החש"י (סודי"ה שם ריש ע' 35), ד"ה זה התש"מ וסי"ב (פס"מ מלקט ח"א ע' סודי), ובתוספ' שם הערות 12-13, וראה שם סי' ואילן.

מהו"ן]. דבקק"י השמש הוא בתקנן והוא מפני שכי"ה גם ברוחניות הענינים שבתנ"ך שמש הוי"ו מאיר או בגילוי. והגם שגם או יש המגן ונתקן דשם אלקים. מ"מ אינו מעלים ומסתיר כ"ל ולכן ההליכה בדרך התומ"צ או היא בנקל יותר, נשואות במקום קרוב. משא"כ בימי החורף המגן ונתקן דשם אלקים הוא מעלים ומסתיר ביותר, ולכן ההליכה בדרך התומ"צ או היא קשה יותר, נשואות למקום רחוק. והוא שהיציאה מחורף לקיץ שייכת לצורה של פסח והיציאה מקיץ לחורף לעצרת של חג, כי פסח (ועצרת של פסח) זו"ע עבודת הצדיקים, וחג (ועצרת של חג) זו"ע עבודת החשובה, וכידוע הפרוש עה"פ בכסה ליום חגיגתי, דבחנוה"ס הוא הגילוי של הענינים דר"ה ויוה"כ"פ. ענין החשובה.

וכיאר הענין בפרטיות יותר, הבג, העבודה דר"ה היא שתמלכוננו עליוס, ענין ההתנשאות דמלכות, עד לבחינת התנשאות עצמית; וזה נמשך אח"כ בהיום אחד דיוה"כ"פ, אחת בשנה; והוא שאומר במדרש (יום אחד) באו כולן לשאל שלום המלך אביהם, שיום אחד קאי על היום דיוה"כ"פ. אחת בשנה, שבו כל ישראל שגן, ולכן באו כולן לשאל שלום המלך אביהם. וזהו ג"כ דיוק הלשון המלך אביהם שמקדים המלך לאביהם, לפי שאו הוא הסיים דבניו המלכות, העבודה דתמלכוננו, המשכה התנשאות עצמית, ולכן מקדים המלך לאביהם, כי עיקר ההגדשה זו הוא ענין המלך, וזה (ענין המלך) נמשך ע"י בחינת אביהם עד למטה. אמנם גם כיוה"כ"פ הוא ענין בכסה, וזהו מה שיוה"כ"פ הוא למעלה מאכלה ושתי' וישאל דומים למלאכסיס, ורק דענין דומים למלאכסיס, כשבן אדם דומה למלאך, הוא ורגא נעלית יותר ממלאך. שאין זה נמשך בענינים הגשמיים דאכילה ושתי'. והגילוי מזה הוא ליום חגיגתו דע"י (הסוכה) נמשכים בגילוי הענינים שהיו החלה (בר"ה ויוה"כ"פ) בכסה, ועד שע"י בסוכות חשבנו שבעת ימימי הגילוי

- (45) תניא רפי"ג.
- (46) ראה סו"ה ביוה"כ"פ חל"ב, פורת (תא' - סו"ה עו"ה ע"י לח).
- (47) ע"פ חל"ב פ"י.
- (48) ראה שפיהו"א רפי"ד.
- (49) חל"ב פ"א, ב. ובכ"ז. ד"ה ולקחתם לכם התשל"ס סו"ה (סו"ה מלוקט ח"ד ע"כ) ובהנשמן שם הערה 54.
- (50) ר"ה ט"ז, א. ל"ד, ב.
- (51) ראה באורכה המשך יו"ט של ר"ה התש"ג.
- (52) תורה ל' ט, אחרי טו, ל"ד.
- (53) כ"ה בסו"ה התש"ו שם ע"י 47.
- (54) שו"ע אהר"ז אי"ח הל' יוה"כ"פ סו"ה (מ"מ"א שם סו"ה) סו"ה סו"ה (מ"מ"א שם סו"ה).
- (55) אמור כג, מב.

הוא בהתייבשותו. אלא שאעפ"כ אין זה מספיק עדיין, כי סוכה היא דירת ערביי, ותכלית הכוונה הוא שיהי' דירת קבע לו ית', שזה יהי' בבית המקדש השליש' שיהי' דירה נצחית; הנה על זה הוא מצות סולת ד' מינים שע"י נמשך המקדף דסוכה בבחי' פנימיות, וכמבואר בכ"מ"י הטעם על זה שבנועתיים הל"ב ומיניו צריכים לנגח בהחזית, כי ענין נטילת ד' מינים הוא להמשיך בנוקבא שבחוחו דז"א. אבל גם זה אינו מספיק עדיין, ותכלית השלימות היא תגלית, שע"י דוקא נעשה ההולדה, וזה נעשה בשמע"צ עצרת מלשון קליטה, שכל הענינים דחדש השיר, (ר"ה, עשיית' יוה"כ"פ, ד' ימים שבין יוה"כ"פ לסוכות וסוכות) נמשכים בשמע"צ בבחינת קליטה בפנימיות, שע"י נעשה ההולדה, גילוי כח הא"ס, עד למטה מטה.

זו וזהו מה שבשמע"צ דוקא נאמר עצרת חתי' לכם (אף שכל החגים ומועדים יתנו לישאל דוקא), ובכ"ז שבשמע"צ היא תגלית של כל ההמשכות דחדש השיר, ר"ה ויוה"כ"פ וכו', ענין החשובה שמגיע (כנ"ל) בבחינת העלם שאינו במציאות, עד לבחינת העלם העצמי, והנה ענין זה הוא לכם דוקא יהיו לך לבד ואין לזרים אתר, ישראל וכלל בלתי נהוה; וזהו גם הטעם לזה שקבעו שמחית בשמע"צ דוקא, כי בשמע"צ היא התגלית של כל ההמשכות דחדש השיר בשמע"צ ע"י החשובה, כולל גם הענין דלוחות האחרונות שניתנו ביוה"כ"פ, והשמחה דשמח"ת היא על לוחות השניות כניל (סעיף ה).

וזהו שהשמחה דשמח"ת היא באותיות התורה [וכנ"ל (בהחלת הנאמר), דאופן השמחה היא שמקליפים עם ה"ס"ת את שולחן הקריאה אשר שם (אותיות מלשון אתה בוקר"י) הוא למעלה מהבנה והשגה וכמבואר במ"א

- (56) ראה דר"ה בסוכות השבו תר"ד (הש"י"א) (סו"ה התש"א ע"י 50), ובאורכה - ד"ה זה ד"ג השיר שנה זו (התשמ"ב).
- (57) רש"י סו"ה סוכה.
- (58) ראה חז"ל כח, א.
- (59) מידות פ"ה, המשך וככה תר"ל ע"ד ואל"ך, המשך חוסי"ו ע"י לב, ובכ"מ.
- (60) מידות אהר"ז דיני נטילה לולב (לפני הלל).
- (61) ראה ד"ה ביוה"כ"פ התש"ג בחלחולו ודש סוף סעיף י, וש"ע (סו"ה מלוקט ח"א ע"י סכ"ט, שם ע"י ע"ב), ד"ה זה התשמ"א בחלחולו (סו"ה מלוקט ח"ב ע"י קל"ג, וש"ע).
- (62) משלי ה', יג, וראה שמו"ר פט"ו, כג, רש"י וסוף ד"ה ביוה"כ"פ ע"י ע"ד (סו"ה ע"ד ע"י לה, שם ע"י מ"ד), התש"ד (סו"ה התש"ד ע"י 43, שם ע"י 47), התש"ט (סו"ה התש"ט ע"י 69, שם ע"י 71, שם ע"י 82), ועוד.
- (63) ראה חז"ל לב, א, וראה חז"ל רח, ב, הובא ונתן ברש"י וסוף ד"ה זה באורח שמע"צ כ"ך ע"י כקמ"ט, שם ע"י כקנ"ג, תרפ"ז (סו"ה תרפ"ז ע"י לו, שם ע"י נ"א).
- (64) ירמ"י כא, יב, תירא מלך מב, ב, סו"ה הקל"ג ח"א ע"י שי"א, אהר"ז רצ"ה קצ"ה, ב

בענין אנכי ר"ת אנא נפשי נחבית יהבית, דזה שהקב"ה הכתיב ונתן את עצמותו ית' (אנא נפשי) בתורה, הוא בעיקר באותיות התורה, ולהיות שבעצרת של חג היא הקליטה של הענינים שנמשכים ע"י המשוכה, רחוק שנעשה קרוב, שענין נמשך מבחינת מקום רחוק העלם שאינו במציאות עד להעלם העצמי דעצמותו ית', וההמשכה היא באופן שישראל נעשים חד עם עצמותו ית', ישראל ומלאך בלחודוהו, לכונן השמחה או היא דוקא באותיות התורה, כי המשכת העצמות היא בעיקר באותיות התורה (כניל), ועל ידם נעשים ישראל חד עם העצמות, וכמבואר בהמאמר, שכל אחד ואחד מישראל יש לו אות בתורה, דאחז"ל נוספת לו חיות, וגם היא מגינה עליו מכל הענינים הבלתי רצויים, והיא גם צמודה וכלי לברכת הוי' בכל המצטרך לו, מתחיל מענין בקלטה (שבשמע"צ) דכל ההמשכות שנמשכו לו בחורש חשרי, אותיות רשיה, על כל השנה כולה.

12

ומהשמחה דשמח"ת, נעבד כולן חד יו"ט נחזי, נמשך נחיתת כח על ההליכה דויעקב הלך לזרוב, גם בההליכה דימי החורף שהיא הליכה קשה כניל, שמקיימים בפועל כל ההחלטות שמחליטים בשמח"ת, דמכיון שההחלטות הן בשמחה הוי' שמחה היא למעלה מכל מדרג ופוצת כל הגדרים, שאין מתחשבים עם שום מניעות ועיכובים ומקיימים כל ההחלטות בתוקף. וכיון שהשמחה היא באותיות התורה שהם הצנור וכלי לברכת הוי' בכל המצטרך (כניל), הנה ענין נמשך חוספת ברכה והצלחה הכי גדולה בכל הענינים במשך כל השנה, ובפרט בענין העיקרי, שתהיי שנת גאולה, גאולה האמתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

בשוה"ג (ד). בשלה ס"ע שצא. ובכ"מ. וראה של"ה ג. ב.

65 שבת ק"ה. א (פ"פ גירסת הע"פ).

66 לקרי"ת שלח מח, ספ"ד. אורה יתרו ע' התקא ואילך.

67 ד"ה לה"ע שמח"ת היחש"ו (ע' 46).

68 בעה"ט עה"פ עקב יא, יב. אורה שמע"צ ע' ארשנו. ובכ"מ.

69 לשון הכתוב - רצא לב. ב. וכיוצא המנהג, אשר במצאי שמח"ה מכריזים ויעקב הלך לזרוב - ראה לקרי"ת ח"כ ע' 556, ובהערות שם. וש"נ.

70 ראה ד"ה שמה השמחה תרג"ו ע' 49 ואילך (סה"פ תרג"ו ע' רבג ואילך).

